

OPERA 'MANON LESCAUT' U SPLITSKOM HRVATSKOM NARODNOM KAZALIŠTU

Solisti dostojni Puccinija

Dirigent Ivo Lipanović na čelu izvrsnog orkestra i zbora, uz podršku odličnih solista, opovrgnuo je prigovore o Puccinijevoj glazbenoj neuravnoteženosti i skladateljskoj nesigurnosti

PIŠE
DAVOR SCHOPF

Opera "Manon Lescaut" prvi je veliki uspjeh Giacoma Puccinija. Relativno mlad skladatelj počinje stvarati zanosne opere pune iskrenih emocija usmjerenih pretežno prema ženskim glavnim likovima. Površan pristup toj emocionalnosti nerijetko je tumačenja Puccinija znao odvući u područje melodrame i pribaviti mu lošije muzikološke ocjene negoli on to zaslužuje.

Nova, konačno dočekana "Manon Lescaut" u Operi Hrvatskoga narodnog kazališta u Splitu potvrđuje svoju punu vrijednost. Sve ono što joj se pripisivalo kao slabosti u toj je predstavi proizišlo u kvalitetu. Dirigent Ivo Lipanović na čelu izvrsnog orkestra i zbora opovrgnuo je prigovore o Puccinijevoj glazbenoj neuravnoteženosti i skladateljskoj nesigurnosti. Svaki je čin bio dojmljiva cjelina. Prvi, najkompleksniji, prepun je zbivanja u živo donesenim orkestralnim i zbornim dionicama. Drugi je pružio kontrast između rafinirano artifičnih i dramatskih trenutaka. Treći je, s velebnim ansambl-prizorom i finalom zazvučao kao jedan od najboljih reprezentanata talijanske operne tradicije. Četvrti je ponovno kontrastan s izmjenom dramatičke i sjetne lirike u neminovnoj silaznoj putanji, što vodi konačnome tragičnom kraju. Koliko su činovi glazbeno raznoliki, toliko ih je, baš u skladu s glazbom, različitim naznačila izvrsna scenografija Zlatka Kauzlarića Atača.

Strastvena veza Manon i Des Grieuxa naglašena je u svakom trenutku

NIKOLA VILIĆ / CROPIX

Sukladno ih slijede kostimi Dore Argento.

Puccinijevska melodika

Redatelj Petar Selem ostvario je bogatu provedbenu liniju te ljubavne drame osuđene na propast zbog slabosti glavne junakinje. Za razliku od drugih Puccinijevih opera, ovdje je glavni muški lik jednako važan. Strastvena veza Manon i Des Grieuxa naglašena je u svakom trenutku. Prolazi kušnje zbog Manonine opčinjenosti novcem i luksuzom. Oni se približavaju i udaljuju, uvijek sve bliži konačnom sjedinjenju u smrti, u zadnjem činu olovne beketovske atmosfere.

Kreativni protagonisti Svetla Vassileva i Kamen Čanev sjajno su ih predočili u punini glumačke igre i razvoju od

prvog, gotovo neozbiljnog, ali fatalnog susreta u okrilju razdraganosti bujne mladosti do zaključne osude na samotništvo. I doista nije važno gdje se i u kojoj pustari zbiva njihov kraj jer drukčija sudbina za te odvažne pustolove nije bila moguća. Pjevački su izgarali u sočnosti pućinijevske melodike, prodornim i blistavim visinama. Čanev s lakoćom vlada glasom u delikatnosti efektnih, ali teških pjevačkih linija čak u pet arija. Prirodno tamni glas Vassileve u četvrtom činu poprma karakteristike dramskog soprana.

Sve epizodne uloge angažirano su donesene. Treći izvrsni protagonist bio je bariton Kiril Manolov kao dojmljivo ocrtani Lescaut, Manonin brat zaštitnik, ali pomalo i demon.

Korejski tenor

•• Drugi protagonistički par vidjeli smo na pretpremijeri dva dana ranije. Mladi korejski tenor Jung Tae Sung ima glas odgovarajuće dramske snage za ulogu Des Grieuxa. Iako još prikuplja scensko iskustvo, njegov je nastup bio decentan. Manon je pjevala Simona Bertini, sopranistica izrazito lirskoga glasa, pa je i njezin pristup liku bio s tim u skladu, mekši i koketniji, ali podjednako ženstveno zavodljiv.

Ivo Lipanović: Teška opera

•• Orkestar je puno vježbao jer se glazba ovoga djela ubraja među najteže zadatke. Obilježava je jak dramski naboj, ali je u isto vrijeme i veoma melodiozna, dakle, za izvedbu teška, a za slušanje vrlo pitka i ugodna. U nekim segmentima nalikuje i na Wagnerov stil. "Manon" je i danas omiljena kod slušatelja premda se ne ubraja u tzv. željezni repertoar opernih kuća, kaže Ivo Lipanović.

J.PARIĆ